

носително желѣзнитѣ пѣтища — да внесе прѣдложенията на Гинсбергъ-Поляковъ въ най-близката сесия на Народното Събрание.

Слѣдъ разпущането на първото Народно Събрание (въ болшинството си либерално) на 24 ноемврий 1879 г. и уволненето на кабинета Бурмовъ-Балабановъ, г. г. Утинъ и Черни сж се възраждали че тѣ ще могатъ чрѣзъ новото министерство да постигнатъ своята цѣль. И наистина, кабинетътъ епископъ Климентъ-Грековъ-Начевичъ, който е наслѣдилъ първия съставъ на българското министерство, се е показалъ много по-услужливъ по отношение проектитѣ на Утинъ и Черни, отколкото кабинетътъ Бурмовъ-Балабановъ (при всичко че г. Гр. Начевичъ е билъ министъръ на финанситѣ и въ първия кабинетъ). Въ засѣданието на Министерския Съвѣтъ на 8 януарий 1880 г., въ което засѣдания сж участвували всички министри и на което е присѣдствувалъ самъ г. Утинъ, е билъ разглежданъ проектътъ на послѣдния за Народна Банка и, съ малки измѣнения въ подробноститѣ, е билъ приетъ въ основнитѣ му положения. При туй Министерския Съвѣтъ въ сжщото си засѣдание е постановилъ: „да не прѣдставя въ Народното Събрание другъ проектъ по тая часть, освѣнъ слѣдъ като събранието се произнесе окончателно върху тоя (на г. Утинъ) проектъ“¹⁰). Този сжщиятъ проектъ, подробно анализиранъ отъ г. Г. Бѣлковски въ кн. 14 на Сборника на Министерството на Народното Просвѣщение (стр. стр. 218 — 221) е билъ внесенъ на разглеждане въ II об. Народно Събрание, I р. сесия, и четенъ на първо четене (безъ статутитѣ¹¹), на 30 май 1880 год. отъ Министра на Финанситѣ тогава П. Каравеловъ¹²) и оттегленъ обратно отъ послѣдния въ втората сесия на сжщото Народно Събрание, въ засѣданието му на 31 октомврий 1880 г.¹³)

Такава е била накратко историята на законопроекта за Народна Банка (на Утинъ и Черни), за прокарването на който тѣ сж били засѣждали въ София, като не сж щадили никакви материални жертви за да спечелятъ на своя страна шефоветѣ ту на консервативната, ту на либералната партии въ България,¹⁴) безъ да говоримъ за отстранението все по поводъ на този проектъ на руския дипломатически агентъ въ София, Давидовъ, който отказалъ да защищава интереситѣ на Гинсбергъ-Поляковъ,¹⁵) както и на съвѣтника при Министерството на Финанситѣ, г. Хогде¹⁶).

Между това работитѣ на учрѣдената съ държавни срѣдства Народна Банка слабо се повдигали напредъ: до края на 1879 г. сж били сконтирани едва 3 полици на обща сума 9,690 лева, а заемитѣ подъ залогъ въ края на сжщата година едва сж достигнали на 5,556 лв. Банката е плащала лихви на чуждитѣ парични срѣдства (по 3⁰/₀ на безсрочнитѣ влогове и толкова на сумитѣ, оставени въ текуща смѣтка, по 4⁰/₀ на 5 годишнитѣ и по 4¹/₂⁰/₀ на 10 годишнитѣ влогове), безъ да може да получава такава. Споредъ туй банката е търпѣла на първо врѣме чувствителна загуба: срѣщу разходъ

¹⁰) Вж. статията „Проектъ на г. Утана за устройство на Народенъ Банкъ и неговата история“, помѣстена въ в. „Независимостъ“ (издаванъ въ София), г. V, бр. 37 и 38 отъ 28 и 31 януарий 1881 година.

¹¹) Законопроектътъ за Н. Банка отъ 1880 г. и приложенията му (статутитѣ) сж били отпечатани въ отдѣлна брошура, на руски евикъ, подъ названиее: „Национальный банкъ Болгаріи. Законопроектъ. Статуты“. София, 1880 г. Единъ екз. отъ тази брошура се намира въ тукашната Народна Библиотека.

¹²) Вж. „Дневницитѣ“ на II об. Н. Събр., I сесия, стр. 643 — 645.

¹³) Вж. „Дневницитѣ“ на II об. Н. Събр., II сесия, кн. II, стр. 945.

¹⁴) Вж. „Тайнитѣ причини на българския въпросъ“, стр. 23.

¹⁵) Ibidem, стр. 20.

¹⁶) Ibidem, стр. 24.